

O Tlučhubovi

Tlučhuba Plochoprstý měl od rána starosti. Hned ráno jej digitální budík probudil pozdě, takže nestihnul ranní televizní zprávy. Cestou automobilem vytelefonoval mobilním telefonem všechny bezodkladné a důležité věci a nadiktoval veškeré úkoly sekretářce Potměšilé.

Při příchodu do práce již měl na stole kávu z automatu (zhltнул ji vestoje), proběhl pěti poradami, vyřídil několik smluv, některé podepsal, jiné ne; sešel se se všemi významnými poradci i nevýznamnými hlupáky (jedni od druhých nebyli k rozeznání). V jednom kuse posílal krátké mobilní zprávy po telefonu, proč to ano a proč ono zase ne a naopak, a když zrovna neposílal, odpovídal na nepřetržité telefonní dotazy hloupé i chytřejší.

Odpoledne byl již vyčerpaný, ale musel řešit provozní záležitosti; než skončila pracovní doba, jeho palec byl, tak jako vždy ke konci dne, docela zdevastovaný neustálým vytlačováním zpráv, posíláním telefonních čísel. Tlučhubova hlava připomínala Staroměstské náměstí v parném letním dni uprostřed sezóny pod orlojem. Cestou domů velice spěchal, protože musel být včas na obchodní večeři (ani nevnímal, co jí, důležitější bylo, že vše proběhlo přesně podle plánu a sekretářka Potměšilá zapisovala vše dle diktátu obratem), a pak už jen Tlučhuba vznešený upadl do postele s hlavou jako střep a usnul.

Zdál se mu podivný sen. Ve snu zemřel a stál před nebeskou branou. Svatý Petr se na něj laskavě podíval a řekl: „Vrať se zprátky, Tlučhubo Plochoprstý, neboť nejsi v pořádku, něco ti chybí. Vrať se sem, až budeš kompletní.“

Tlučhuba stál, ústa dokořán a věřte, děti, vůbec se mu zpět nechtělo. Z ráje se linuly krásné tóny líbezné hudby, všude bylo milo a příjemně a nikde netikaly hodiny. Zdálo se mu, že právě teď je na místě, po kterém velice toužil. Proto se zdvořile otázal (před branou ráje začnete být najednou pokorní, i když jste byli na světě třeba pěkní mamlasové) – „Co mám tedy udělat, abych mohl dál? Budu se snažit!“

Svatý Petr potřásl hlavou a řekl: „Milý Tlučhubo Plochoprstý, na své cestě životem, kterou jsi se prořítíl jako uragán, jsi zcela ztratil svoji duši. Tak jsi se hnal za bohatstvím, kariérou a pomyslným štěstím hlupáků, že tvé tělo zapomnělo duši kdesi daleko a teď ti nezbývá nic jiného, než se vrátit a počkat, až tě tvoje duše dohoní. Do té doby nemáš u bran ráje co pohledávat!“

S těmi slovy zarachotil svatý Petr klíči a Tlučhuba Plochoprstý se probudil.

Sen byl tak živý a neodbytný, že se zponenáhlu Tlučhuba počal měnit.

Ptáte se, jak? Inu, nejprve začal dobře dýchat. Uvědomil si, že celou dobu, co se honil za přeludy, vůbec netušil, že má kolem sebe vzduch. Pak vyhodil mobilní telefon. Po nějaké době přestal chodit do práce.

Cestou do města se mu stále častěji stávalo, že si jen tak sedl na lavičku v parku a díval se na děti, jak si hrají. Jednou dokonce pouštěl na stráni barevného čínského draka.

Lidé v okolí říkali, že se načisto zbláznil. Chvíli se mu posmívali, pak jej napomínali, ale když si dál počínal jako pomatený (prodal byt ve městě, odstěhoval se na vesnici, pěstoval zeleninu, koupil si párek mladých králíků a pojmenoval každého zvlášť), přestali si jej všímat.

Dnes má náš hrdina zcela jiný palec; pokrytý mozoly od kácení suchých a nemocných stromů v lese. Nemůžeme o něm ani říct, že je tlučhubou, protože většinou naslouchá, mluví velice málo. Má neuvěřitelně čisté oči, má je stále dokořán. (Když spí, tak to ne, to by přece byl králík!)

Sice to chvíli trvalo, ale jednoho dne si opravdu počkal na svoji duši v zatačce, vklouzla do něj zlehýnka jako peříčko.

Jenže teď už Tlučhuba (poslyšte, pojďme mu říkat raději chlapík) netouží po ráji. Proč by taky, vždyť jej má kolem sebe každý den. Vůbec se mu nechce zemřít, má přece spoustu práce!

Proč tedy lidem závidět bohatství a úspěch? Vždyť nikdo neví, kde se toulá jejich duše a jestli jí vůbec kdy dají šanci, aby je dohonila. A kolik lidí třeba nemá ani tušení, že se jim může vůbec něco zdát, natož sen o ráji.

Lidka Hénková

<https://slovakteraleci.com>